

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 1457/06
17.01.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vladimira Tamaša, predsednika veća, Ljubice Milutinović, Sofije Vagner Ličenoski, Jovanke Kažić i Milomira Nikolića, članova veća, u pravnoj stvari tužilaca AA i dugih, čiji je punomoćnik AB advokat, protiv tuženog "BB", radi poništaja rešenja i vraćanja na rad, odlučujući o reviziji tužilaca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.I br.1959/06 od 18.5.2006. godine, u sednici veća održanoj 17.01.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilaca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.I br.1959/06 od 18.5.2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Prvog opštinskog suda u Beogradu P.1.br.1077/03 od 8.6.2005. godine, odbijeni su tužbeni zahtevi tužilaca da se ponište rešenja generalnog direktora tuženog bliže označena u izreci od 11.8.2003. godine i da se obaveže tuženi da tužioce vrati na rad i rasporedi ih na odgovarajuće poslove i radne zadatke, kao i zahtev tužilaca za naknadu štete u visini izgubljenih zarada počev od 12.8.2003. godine pa do isplate, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom i zahtev tužilaca da im tuženi naknadi troškove spora.

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž.I br.1959/06 od 18.5.2006. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tužilaca i potvrđena prvostepena presuda.

Protiv presude Okružnog suda tužioci su blagovremeno izjavili reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe čl. 399. ZPP, Vrhovni sud Srbije je našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredbe parničnog postupka iz čl. 361. st. 1. tač. 9. ZPP, na koju Vrhovni sud Srbije pazi po službenoj dužnosti.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužioci su bili zaposleni kod tuženog na neodređeno vreme. Rešenjem Trgovinskog suda u Beogradu Pp-1/02 od 17.6.2002. godine odobreno je prinudno poravnanje zaključeno između tuženog i njegovih poverilaca kojim se tuženi kao dužnik obavezao da svoje obaveze prema poveriocima izmiri u punom iznosu 100% sa kamatom po zakonu o visini stope zatezne kamate i to u roku od 3 godine od zaključenja prinudnog poravnanja tako što će isplatiti u prvoj godini poravnanja 30%, u drugoj godini poravnanja 30% i 40% u trećoj godini poravnanja. Radi izvršenja svojih obaveza po poravnanju tuženi je 23.6.2003. godine zaključio ugovor o kupoprodaji "VV", Preduzeću "GG" kao kupcu. Aneksom ovog ugovora od 11.8.2003. godine utvrđeno je da su ugovorne strane saglasne da kupac preuzme i obavezu da će zaposleni tuženog koji su raspoređeni u Štampariji koja se nalazi u ul. DD. potpisati ugovor o radu i da će ih zaposliti u Preduzeću "GG", te da će poštovati socijalni program Vlade Republike Srbije. Upravni odbor tuženog na sednici održanoj 31.7.2003. godine, doneo je program rešavanja viška zaposlenih kojim programom se utvrđuje rešavanje viška zaposlenih kod poslodavca ovde tuženog i stim u vezi utvrđuje da tuženi nije imao sopstvenih sredstava da u 2003. godini otpočne vraćanje dugova, zbog čega je Skupština društva na sednici održanoj 8.1.2003. godine, donela odluku o prodaji svojih preduzeća odnosno poslovnih i proizvodnih objekata sa opremom koje su navedene u ovom programu i da će "GG" kao kupac nepokretnosti preuzeti ugovornu obavezu da uz nepokretnost poslovno-proizvodni objekat sa opremom preuzme u radni odnos 210 zaposlenih. Tužiocima je ponuđeno da prihvate ugovor o uređenju međusobnih prava i obaveze sa tuženim kojim bi im kao višku bilo obezbeđeno da prihvate i pređu na rad kod Preduzeća "GG". Tužioci nisu prihvatili ovaj predlog ugovora o uređenju međusobnih prava i obaveza koji im je dostavljen od strane tuženog pa je tuženi doneo sporna rešenja o prestanku radnog odnosa pod brojem i datumom kako je navedeno u izreci prvostepene presude u odnosu na svakog tužioca posebno, kojim je utvrdio da tužiocima prestaje radni odnos kod tuženog sa 11.8.2003. godine zbog neprihvatanja zaposlenog da zaključi ponuđeni ugovor o uređenju međusobnih prava i obaveza, koji mu je kao zaposlenom a na osnovu programa rešavanja viška zaposlenih donetog na sednici Upravnog odbora tuženog 31.7.2003. godine, kao višku, bilo ponuđeno i obezbeđenje njegovog zaposlenja kod drugog poslodavca - kupca objekta štamparije - Preduzeća "GG" .

Kod tako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su tužbeni zahtev tužilaca odbili za koju odluku su u pobijanoj presudi dati pravilni razlozi koje kao dovoljne i potpune prihvata i Vrhovni sud Srbije.

Prodajom objekta štamparije gde su tužioci obavljali svoje poslove, prestala je potreba za radom tužilaca kao zaposlenih. Tuženi je doneo program rešavanja viška zaposlenih kako je propisano odredbom člana 114. st. 1.i 2. tada važećeg Zakona o radu ("Službeni glasnik RS", br. 70/01 i 74/01) te je obezbedio uslove za zapošljavanje tužilaca radom kod drugog poslodavca, što je u skladu sa odredbom člana 116. istog propisa. U takvim okolnostima odbijanje zaposlenih da zaključe ugovor o radu sa novim poslodavcem i počnu da rade u novoj radnoj sredini predstavlja dovoljan razlog za njihov otkaz kao o višku zaposlenih bez obezbeđenja drugih prava, a na osnovu pravila iz odredbe člana 101. stav 1. tačka 8. Zakona o radu. Stoga su sporna rešenja tuženog po pravilnoj oceni nižestepenih sudova zakonita.

Revizijske navode tužilaca kojima se osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja Vrhovni sud nije cenio jer se revizija iz tog razloga na osnovu odredbe člana 398. stav 2. ZPP, ne može izjaviti.

Kako se ni ostalim navodima revizije ne dovodi u sumnju pravilnost pobijane presude, Vrhovni sud Srbije je odlučio kao u izreci na osnovu odredbe člana 405. ZPP.

Predsednik veća-sudija,

Vladimir Tamaš, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

KO